

Ja..? Oh!

Leven met een hond

Ja..? Oh!

Marja Oosterman

Omslagontwerp: Paul Groenendaal
Omslagtekening: Dasha Zburin
Omslagrealisatie: Manuela Eringaard

ISBN 9789402189070
© Marja Oosterman

Als je goed bent voor je hond, wil die alles voor je doen.

Als je zijn naam roept of anderszins zijn aandacht vraagt, is de hele houding:

Ja..? zeg het eens, wat is de bedoeling?

Als je dan duidelijk bent is de reactie:

Oh!

of

okidokie!

De werkelijkheid is soms fantasierijker en wonderlijker dan je met fictie kunt bedenken.

Dagelijks minimaal 20 minuten yoga, vaak 3 kwartier of een uur zelfs, maar de fysiotherapeut vraagt hoe vaak ik fiets. Eh, een kwartiertje per dag, gemiddeld. En lopen? Ja, naar de winkel, de brievenbus, en de hele dag door die twee trappen tussen mijn werkruimte en de keuken en huiskamer.

Het blijkt volstrekt onvoldoende. Mijn bovenbeenspieren zijn verslapt en dat versterkt de knieklachten. Dat vele trappen lopen moet geheel anders, eerst mijn heupen draaien, dan mijn voet neerzetten. Ik krijg een reeks oefeningen uitgelegd en moet vooral veel lopen.

"Heeft u geen hond?" vraagt ze.

Nee zeg, waar moet ik de tijd vandaan halen om een paar keer per dag met een hond te wandelen?

Maar ze heeft een punt.

In mijn eentje een rondje door het park lopen is saai, door de buurt lopen voelt als een provocatie.

Een vriendin vraagt me mee op een boswandeling. We kakelen wat af. Op een bankje met uitzicht op een groot veld waar een lichte nevel over hangt, vallen we stil. Een gevoel van weldadigheid ontroert me tot tranen toe. Het uitzicht, de stilte, maar vooral wat ik nu voel, wat heb ik dat gemist! De hele wereld verbonden dankzij internet waar ik dagelijks mee bezig ben. De wezenlijke verbinding met al wat is voel ik hier, omringd door die duizenden veelal oude bomen, al die natuurkracht.

Drie maanden en vele uitnodigingen aan vrienden, familie en kennissen later ben ik nog pas twee keer meer naar het bos geweest. Alleen durf ik niet. De fysio had een punt.

"Je hebt helemaal geen tijd voor een hond!" De stem van mijn vaste vriend klinkt bijna kwaad.

Misschien zou ik die tijd moeten maken. Een beetje minder werken zou wellicht goed zijn.

"Je gaat niet dood aan hard werken. Hard werken is het lot van een ondernemer. Je hebt toch geen stress?!"

Wel last van mijn knieën.

-2-

Bij de fietsenmaker krijg ik een kop koffie aangeboden. Er is nog iemand op de koffie; een muzikant die ik ken uit de kringen rond onze band. De muzikant heeft een nazaat van zijn honden bij zich, een 9 weken jong reutje. De pup is bestemd voor de zoon van de fietsenmaker die bevriend is met mijn nazaten en vandaag zijn vader vervangt. Van werken komt nu niet zoveel, alle aandacht gaat naar Monti, zo gaat ie heten de kleine wolbaal. Z'n ene oor hangt, z'n andere zal de rest van zijn leven rechtop blijven staan. Als er toch dringend werk moet worden verricht aan een fiets die aan twee kabels aan het plafond hangt, begint de muzikant tegen mij te praten.

Over hoe hij zijn hond vond tijdens een tocht door de Pyreneeën. Daar hebben de meeste boeren zo'n hond. Maar de puppy's geven ze niet meer mee aan toeristen, daar zijn slechte ervaringen mee. Het is ook een ingewikkeld eigenwijs ras; je hebt echt verstand van honden nodig om daar mee om te kunnen gaan. En ze hebben ruimte en veel beweging nodig. Echte werkers zijn het. Ze kunnen in hun eentje een kudde van 400 schapen aan, of 150 koeien.

Toch kreeg hij een pup mee. Je weet wel, Pichoun, zegt de muzikant.

Dat was ik vergeten, maar ik herinner me nu dat de muzikant een keer bij een bandrepetitie kwam met een klein

crèmekleurig hondje bij zich. Ik heb nauwelijks op dat hondje gelet, hij was ook heel rustig.

Ja dat herkende die boer in de Pyreneeën ook, dat de honden heel rustig bleven bij de muzikant. Zodoende had hij toch een pup mee gekregen. Die nu trouwens antracietkleurig geworden was.

Je hebt deze honden in alle kleuren; blond, zwart, bruin, gestroomd en zowel langharig als half langharig, alles komt voor. Het is nog een beetje een oerras.

Alleen hier in Nederland maken ze zich drukker om het uiterlijk dan de wezenlijke raskenmerken. De muzikant steekt een tirade af tegen de Nederlandse Pyrenese Herder vereniging, die weigerde papieren voor de puppen te geven. Ja die boeren geven niet om papieren, had hij ook niet meegekregen.

Een jaar nadat de muzikant en zijn vriendin Pichoun gekregen hadden, vonden ze het teefje dat ze zochten; in een asiel aan de noordelijke kant van de Pyreneeën, bij Pau. Deze Belle had natuurlijk al helemaal geen papieren.

Als die vereniging zo star bleef, ging hij het geen Pyrenese herders meer noemen maar Labrit, een in feite uitgestorven Zuid-Frans ras dat veel overeenkomsten vertoont met de Pyreneeërs .

Als mijn interesse definitief is gewekt, alleen al de kwalificatie 'eigenwijs' deed dat, praat hij niet meer maar doceert. Enthousiast over de vele bijzondere kenmerken van deze honden.

Helaas, alle puppen zijn al vergeven.

Hij denkt dat dit ingewikkelde ras niet geschikt is als eerste hond.

Onwetend vergist hij zich.

Ik heb jaren geleden een Duitse herder gehad, en een blonde bouvier, dat ze elk maar een paar jaar bij me waren vertel ik in dit stadium nog maar niet.

Ik vertel wel over de hond die ik had gekocht bij een dierenwinkel, met alle vereiste papieren. Ik kocht een vier maanden oude dobermann pincher voor het bijbehorende hoge bedrag.

Het was een geweldig lief beest. Rustig en heel intelligent. Dat leidde ik althans af aan wat ze in die korte tijd al van leven geleerd had. Ik hoefde haar weinig meer te leren, alles ging bijna van zelf. Al snel durfde ik haar dan ook overal onaangeliend mee naar toe te nemen.

Omdat mijn vorige hond al zes maanden was toen ik hem kreeg, viel me aanvankelijk niet op dat ze niet groeide, wel dat er een klein kaal plekje op haar voorhoofd ontstond dat ik steeds minder vertrouwde en na een paar weken aanleiding vond om eens op zoek te gaan naar een dierenarts.

Voor het zover was, gebeurde er iets vreemds. Bij het oversteken van de grote parkeerplaats bij ons huis verdween ze ineens achter een auto waar ze niet meer achter vandaan kwam. Roepen, zoeken, nergens mijn hond te bekennen.

Toen ik al bijna in paniek begon te raken, schoof een buurtgenote haar raam open.

"Zoek je dat bruin-zwarte hondje?"

Ja, heeft u die gezien?

"Ja die is net in de bus gestapt."

In de bus gestapt?

Ik was nog nooit met haar in een bus geweest, hoe kwam dat beest er nou bij om de bus in te stappen? Maar de vrouw wist het zeker en bood aan om bij haar binnen de busmaatschappij te bellen. Dat was een goed idee, als actie en omdat dit incident nog voor het tijdperk van de mobieltjes plaatsvond.

De mensen van de busmaatschappij reageerden heel coöperatief. Ze zochten contact met de chauffeur van de betreffende stadsbus terwijl ik aan de lijn mocht blijven. Maar aangezien ik ook best een tijd gezocht had -in de

praktijk nog geen kwartier, voor mijn gevoel uren- waren we te laat.

De hond was bij de eindhalte uitgestapt.

"Weet u zeker dat de hond alleen was mevrouw? Volgens de chauffeur was er een man bij."

"Heeft u gezien dat mijn hond met iemand in de bus stapte?" vroeg ik aan de buurvrouw.

Dat durfde ze niet met zekerheid te zeggen. Ook tegen de politie kon ze niets anders verklaren dan dat ze het hondje de bus in had zien stappen.

De politie gaf geen uitsluitel over de kans van slagen dat mijn hond teruggevonden zou worden en vroeg me heel erg door naar waar en wanneer en hoe ik de hond gekocht had. Ik zocht contact met een collega die een populaire dagelijkse kroniek schreef voor het lokale dagblad. Die vond het een aparte story waarmee hij dezelfde dag in zijn krant kopte: "Hond neemt zelf de bus."

Toen ging het balletje snel rollen.

Uiteindelijk wist de collega die ook contact onderhield met de politie, wat er vermoedelijk echt gebeurd was; ik was slachtoffer van een bende oplichters die honden misbruikten om geld te verdienen.

Mijn hond was vermoedelijk geen dobermann pup, maar een volgroeide vuba, ook wel asbara genoemd, die goed getraind was en na een paar weken gestolen om te voorkomen dat het bedrog uitkwam. Bij de training werd gebruik gemaakt van loksnoepjes en de plek waar ze de hond terug lokten was waarschijnlijk net zo zorgvuldig gekozen als het moment. De kans dat ik mijn hond terugkreeg was nihil. Als ik niets had gedaan, was de hond waarschijnlijk in een andere dierenwinkel in een andere stad opnieuw te koop aangeboden. Maar de oproep die de journalist in de krant had gezet met het signalement van de hond inclusief dat plekje op haar voorhoofd, was bijna een garantie dat de hond werd afgemaakt.

De politie meldde een paar dagen later dat ze naar aanleiding van deze zaak een paar criminelen in Amsterdam hadden aangehouden. De dierenwinkel bleef verdacht, maar ging vrijuit.

"Zo zie je maar, papieren zeggen niets," zegt de muzikant als ik mijn verhaal over de nep dobermann beëindig. Zijn toon wordt nu van docerend meer collegiaal. Als ik het met een dobermann probeerde en met een bouvier overweg kon, kan ik dat wellicht ook met die zelfstandig denkende en handelende Pyrenese herders.

"Ik wil je nog wel meer over deze honden vertellen, vooral als je serieus geïnteresseerd bent.

We zijn van plan om nog een nest te nemen."

Dat gaat nog wel even duren dus ik heb alle tijd om na te denken.

Thuis verzamel ik alle informatie over het ras die ik maar kan vinden en ik word alleen maar enthousiaster.

Toch bemerk ik een gevoel van twijfel... zo'n aandacht vragend, moeilijk te verstoppen en daardoor vermoeid makend gevoel. Zou ik wel genoeg tijd kunnen maken voor zo'n hond? Wat moet ik met vakanties? Hoe zou mijn vriend reageren?

In een telefoongesprek met de muzikant worden een paar belangrijke vragen beantwoord.

Als ik opvang nodig heb, hij woont in de buurt toch? Ook vakanties zijn geen probleem, zijn vriendin die tien kilometer verderop woont en van wie het teefje is, heeft daar ook mogelijkheden voor.

Ik reserveer een hond uit het volgende nest. Een reu.

Weer thuis komen allerlei herinneringen aan mijn honden naar boven.

Ook aan een teefje dat maar heel kort bij me was.

Na het avontuur met de hondenzwendelaars ging ik opnieuw op zoek naar een dobermann. Een echte dit keer.

Een hondenliefhebbende vriendin, zelf eigenaresse van een Duitse herder en een Ierse setter, had een adresje gevonden in Wijchen.

Heel betrouwbare fokkers van dobermanns, een professionele kennel maar ook weer geen broedfokkers. De honden leefden in de kennel maar kwamen ook gewoon in huis.

Ze hadden daar nog een zes maanden jong teefje. Dat was ook beter voor mij dan een pup, vond de vriendin, van het trainen van honden had ik volgens haar niet zoveel kaas gegeten.

Ze moest "toch morgen die kant op", zou ze de hond meenemen?

Ik woonde in een gekraakt pand waarvan de huur inmiddels gelegaliseerd was via een organisatie die daartoe was opgericht: de stichting Bijzondere en Aanvullende Huisvesting, kortweg BAH.

Ik woonde er samen met kunstenaars, schrijvers en vooral veel journalisten in spe.

Om mij onduidelijke redenen had ik de grootste kamer in het huis gekregen. Een zaal van een kamer met drie grote ramen aan de straatkant, die behalve veel licht uitzicht boden op de gevangenis aan de overkant van de singel.

De hond uit Wijchen arriveerde bijna gelijktijdig met een vriend uit Duitsland die graag wilde logeren.

Ruimte zat, bedden minder, dus ik improviseerde met een matras op de grond, zoals iedereen in ons pand dat deed voor gasten en zichzelf.

De hond was al helemaal gesocialiseerd meldde mijn vriendin en ik kreeg haar eerst een weekje op proef. Daarna zou ik het niet onaanzienlijke bedrag in termijnen kunnen betalen.

Het was een bijzonder mooie hond met een heel zachtaardige blik. Ik was binnen een paar uur al verliefd.

Maar weer een paar uur later vroeg ik me af wat Wijchenaren verstaan onder socialiseren. Het was een kennelhond die zo te merken nog nooit een trap had gezien. De Duitse vriend kwam als groepen want alleen kreeg ik de hond niet de zeventien treden hoge trap opgetild.

Dat de kennel in het boerenland stond was me de volgende dag ook geheel duidelijk. De hond werd buiten steeds nerveuzer van het grote aantal onbekende geuren.

De derde dag, de tweede volle dag dat ze er was, vermoedde ik dat ze echt een afkeer had van uitlaatgassen en ze werd bijna panisch als we haar de trap optilden.

We oefenden langs de singel met een trapje van drie treden. Maar dat stoeptegeltrapje had kennelijk geen enkele associatie voor haar met onze houten trap en in ieder geval was die minstens veertien treden te hoog.

Haar neus was continu in beweging en ze begon ook schichtige reacties op geluiden uit het verkeer te vertonen als we buiten wandelden.

Aan het eind van dag vier begon ik ernstig te twijfelen of deze hond ooit geschikt zou worden als stadshond.

Toen mijn Duitse vriend die avond vroeg ging slapen, vond ik haar zo nerveus en gelet op haar 'snap' toen hij haar eerder die avond weer de trap ophielp, vertrouwde ik haar niet meer.

Ik ging in mijn leunstoel zitten, die ik zo draaide dat ik uitzicht had op mijn slapende vriend. Binnen handbereik een valium pilletje.

Uren zat ik daar met schuin voor me een ogenschijnlijk slapende dobermann teef van 6 maanden. Maar ik geloofde haar niet. Haar neus bleef actief en wees richting mijn logé. Toen ik na een paar uur bijna indommelde werd ik in één klap klaar wakker door een flitsende beweging van de hond. Ik schoot overeind en greep de hond in haar nekvel net voor haar tanden de nek van mijn vriend hadden bereikt. In een snelle eveneens flitsende beweging legde ik haar op de rug, sperde haar bek open en duwde daar de valium pil in. En legde haar met de ketting aan mijn zware leunstoel. Na een paar uur slapen belde ik mijn vriendin. Nog voor de middag was het mooie zachtaardige teefje op de terugweg naar Wijchen met het advies: absoluut niet verkopen aan iemand die in de bebouwde kom woont.

-5-

Belle is zwanger. Uiteraard van Pichoun. De muzikant belt daar speciaal over. Of ik nog steeds een pup wil reserveren? Jazeker!

Ik besef dat het hoog tijd is dat ik mijn vriend van de plannen op de hoogte breng.

"Weet je nog wat die fysiotherapeute vorig jaar adviseerde?" begin ik na een heerlijke maaltijd die in opperste stemming genuttigd werd.

"Wat bedoel je?" vraagt mijn vriend.

"Nou, dat ik meer moet lopen en fietsen."

"Dat doe je nu toch?"

"Nou eh, niet genoeg..., de pijn in mijn knieën is wel minder maar niet helemaal weg. Ik zou meer moeten wandelen maar er is gewoon geen barst aan wandelen in je eentje."

"Ik hou helemaal niet van wandelen," zegt hij begripvol.

"Dat heb ik gemerkt ja. Hoe vaak ben je meegegaan? Twee keer? Drie keer?"

Zijn blik verandert van zacht naar gefocust. Ik zie hem denken.

"Dat zit me niet dwars hoor, alle begrip!" zeg ik snel.

Nu verandert zijn blik naar argwanend.

"Waar gaat dit gesprek heen? Je gaat toch niet weer beginnen over een hond hè?!"

Ik wacht even, vooral om zo rustig mogelijk de volgende zin te kunnen uitspreken. Als ik nu te snel wat zeg is de toon verkeerd en hebben we alleen daardoor al meteen ruzie.

Rustig en langzaam en zo blij kijkend als ik maar kan, zeg ik:

"De muzikant met de honden belde. Hun hond is zwanger. Ik heb een reutje uit het nest besteld."

Ik had van alles verwacht maar niet zoveel haat en woede in die paar woorden:

"Als je dat echt doet is het uit tussen ons!"

Al mijn goede voornemens vergetend, roep ik terug:

"Ik laat me niet chanteren!"

"Ik meen het!" schreeuwt hij terug met een verbeterd gezicht.

"Nog dreigen ook?!" Ik word echt kwaad nu en ben nog geen twintig seconden later het pand uit, zijn voordeur met een klap achter me dicht trekkend.

Die hond komt er! Ik heb een eigen huis en hij heeft er niets over te zeggen!

Een paar weken later heeft mijn vriend weer eens muziek gemaakt met onder andere de muzikant met de honden.

Ik begrijp het meteen als ik de onweerswolken boven zijn hoofd met hem mee mijn huis zie inkomen.

We eten vrijwel zonder dat we iets zeggen...

De donderwolken worden iets lichter van kleur maar als ik aanbied een toetje klaar te maken, zegt hij ijzig: "Vanmiddag hebben we samengespeeld. Het was heel leuk. Tot de muzikant vertelde dat hij jou al weken niet gesproken had."

Mijn vriend zwijgt.

"Wat heb je hem gezegd?"

"Dat ik het uitmaak met jou als die pup daadwerkelijk jouw huis binnenkomt."

"Wat heeft hij daar mee te maken?"

"Niets, dat zei hij, dat hij niets met zaken tussen ons te maken had. Dat hij te maken had met dat jij een pup hebt besteld."

Zo is het maar net!

Maar in de weken daarna praten we nauwelijks meer met elkaar.

De boosheid moet zakken.

Maar wiens boosheid is nou meer terecht? Die van hem die zich gepasseerd voelt in zijn behoefte om niet vast te zitten aan kinderen, laat staan aan honden, of die van mij over o.a. dat ik me betutteld voel.

We hebben toch niet voor niets gekozen voor een lat relatie?!

Het is nog veel erger dan betutteling! Alsof ik geen rekening met hem, mijn grote liefde, zou houden als de hond er is.

Alsof ik niet in staat zou zijn mijn leven met de hond zo te organiseren dat hij er geen last van heeft.

"En dan kan ik zeker op die hond passen als jij weg moet?! Vergeet het maar!"

Dat ik andere opvangers heb geloofd hij gewoonweg niet.

Ik word absoluut niet serieus genomen door hem en dat is nog het meest pijnlijke van alles. Deze relatiecrisis maakt veel duidelijk over vorige crises, goed beschouwd is het mij niet serieus nemen steeds de kern van mijn irritaties.

Ik vraag me per dag ernstiger af of we nog wel door kunnen zo.

Na een paar weken heeft mijn vriend dat kennelijk ook begrepen, wat niet zo verwonderlijk is aangezien ik hem niet meer bel en ook niet meer vraag te komen eten. Zelfs een toezegging om voor de band te koken heb ik ingetrokken. Hij hoeft toch niet te leven met de hond?

"Jawel, dat moet ik juist wel!"

"Ja alleen als je bij mij bent."

"Nee ook als je bij mij bent. Je gaat de hond toch niet steeds thuislaten? Of was je van plan als de hond er is nooit meer bij mij te komen slapen?"

En als we op vakantie gaan, wedden dat jij steeds voor bestemmingen gaat opteren waarbij de hond mee kan? Niet meer vliegen, maar ineens liever autorijden?"

"Wat heb je nou eigenlijk tegen een hond? Ben je dan een echt kattenmens met een hekel aan honden?"

"Ik vind honden beduidend minder leuk dan katten. Alleen al dat geschreeuw dat naar honden nodig schijnt te zijn staat me tegen."

"Hallo?!! Schreeuwen is een vorm van onmacht hoor. Met alle vorige honden had ik een woordeloze communicatie zelfs."

"Ik heb niks tegen honden, maar ik wil toch ook geen nieuwe kat? Mens wees blij dat je kinderen het huis uit zijn!"

Dat gaf inderdaad een flink stuk vrijheid terug. Maar ik zeg:

"Oh jij denkt dat ik een nieuw kind zoek?! Dat ik last heb van het lege nest syndroom?!"

"Weet ik het?! Wie weet kun je binnenkort met je eerste kleinkind gaan wandelen, krijg je ook meer beweging."

"Oh dus toch! Jij denkt dat ik per se iets te verzorgen wil hebben?"

"Niet dan? Je bent altijd een zorgzaam type geweest."

Later zou hij vast weer terugkrabbelen en pogen te doen of het een compliment was. Maar nu ontplof ik zowat. Vraag hem zo beleefd maar ijsig mogelijk mijn deur achter hem dicht te trekken.

Na een paar weken begint hij weer moeite te doen. Belt op, doet voorstellen. Vraagt wanneer ik voor de band kom koken, het is toch een traditie geworden die pompoensoep, de jongens vragen er al naar...

Heb ik zin om nog een weekje naar ons favoriete stekje in Zuid-Frankrijk te gaan?

Zwaarder geschat kan hij niet inzetten. Onze verliefdste momenten hebben we daar beleefd.

Is een hond het waard om dat alles op het spel te zetten?

"Ga je vaker mee de natuur in als ik die hond af bestel?"

Een week voor de pups geboren worden zeg ik mijn reservering af.

-6-

Een half jaar later ga ik mijn vroegere yogadocente bezoeken. Ze heeft haar droom gerealiseerd; wonen in een huis waar ze aan alle kanten uitzicht heeft op natuur.

We hebben elkaar zo'n 25 jaar niet gezien.

De leerling bezoekt de leraar. Ik vind het behalve spannend en heel speciaal vooral een eer dat ze me wil ontvangen. Wat een beetje zelf onderschatting is, want ik kom ten dele beroepsmatig.

Die natuur blijkt een bos in de buurt van een plaatsje dat op zijn beurt in de buurt van Zutphen ligt.

Of haar man me van het stationnetje zou komen ophalen, bood ze vooraf aan.

Maar het leek me heerlijk een stuk door het bos te wandelen in mijn eigen tempo.

Het is inderdaad een heerlijke wandeling, maar ook deze keer voel ik me niet op mijn gemak alleen in het bos. Zelfs niet als ik al snel ontdek dat er behoorlijk veel gewoond wordt.

Mijn voormalige yogadocente verklaart dat al snel na binnenkomst. Hun houten huis is eigenlijk een vakantiewoning, zo'n woning die eigenlijk niet permanent

benut zou mogen worden. Althans, dat zou de gemeente wel willen, maar verworven rechten kun je mensen niet zomaar ontnemen. Nee, ze is derhalve totaal niet bezorgd dat ze ooit dit huis weer uit zouden moeten.

Eenmaal binnen zie ik waar ik ook naar buiten kijk alleen bomen en struiken, hier en daar een klein open stukje dat door de zon wordt verlicht. Het open stuk pal voor hun huis blijkt een plek die door veel dieren wordt bezocht. Ze vertelt er over met veel enthousiasme waar iets van ontroering in doorklinkt.

Nee, ze heeft geen hond. Geen enkel huisdier trouwens. Ze hebben genoeg aan elkaar en aan hun werk. Er zijn genoeg dieren om hen heen.

Ze schrijft bijna dagelijks. Haar tiende boek, over yoga natuurlijk, staat voor volgend jaar gepland.

Ze vertelt over een nieuw spiritueel tijdschrift waarvoor ze gevraagd is vaste medewerkster te worden. Het lijkt haar wel leuk, eerst maar even afwachten wat het wordt, ze zal in ieder geval in het eerste nummer present zijn met een artikel over yoga.

In 1981 kreeg ik van haar mijn eerste lessen in 'stilzitten' en yoga. De gedachten die ze daarbij overdroeg resoneerden tot o.a. deze verdichte gedachte:

Goed en kwaad bestaan

Als ze in jezelf bestaan

Niets is positief

Niets is negatief

Tot je er zelf een etiket opplakt

Honden leven in het nu. Ze bekijken alles met grote belangstelling, nieuwe dingen treden ze open tegemoet. Dingen zijn zoals ze zijn. Maar een geleerde les wordt nimmer vergeten.

Bij mijn vertrek wordt liefdevol aangeboden me naar het station te brengen, maar opnieuw kies ik voor de wandeling.

Nu voel ik me minder onrustig, maar net als op de heenweg heb ik de gedachte dat het typisch zo'n afspraak en wandeling is waar je met een hond veel meer van zou genieten.

"Ook dat is maar een gedachte," zou mijn yogalerares zeggen. Desondanks maakt deze gedachte me weemoedig. De weemoed moet ik zelfs diep in de ogen kijken als ik op het stationnetje, in feite niet veel meer dan een kaal perron waar eens per twee uur een trein stopt, uitkijk over de boszoom in de verte. Ik ben ruim drie kwartier te vroeg en de gedachte dat ook dat wachten veel aantrekkelijker zou zijn geweest met een hond laat me niet los.

Voor het observeren van gedachten tijdens 'stilzitten' zoals mijn yoga docente meditatie steevast noemt, reikte ze ooit deze metafoor aan:

Gedachten zijn als een trein.

Het is nu misschien nog een sneltrein

Maar als je zelf op het perron blijft staan en je observeert de trein

zul je merken dat de trein steeds langzamer gaat rijden

En kun je steeds beter elke wagon waarnemen.

Een gedachte is als een wagon.

De kunst is om niet in te stappen

Op dat perron mediterend weet ik het absoluut zeker:

Ik wil 'gewoon' een hond!

Mijn leven zou rijker worden met een hond. Misschien zijn die Pyrenese herders wel te klein voor me, met een grote hond zou ik me toch veiliger voelen in het bos. Zo'n hond als Buffalo.

Ik denk terug aan Vlaamse koehond Buffalo die ik kreeg als pup. Na het avontuur met de dobermann uit Wijchen had de hondenliefhebbende vriendin kennelijk wat meer vertrouwen in mijn hond opvoedende kwaliteiten gekregen en meldde ze dat er puppy's waren bij een kennis, van een ras dat volgens haar beter bij me past dan een dobermann. Eigenlijk vindt ze een teckel het best bij mij passen, maar het karakter van de Vlaamse koehond komt daar een beetje bij in de buurt volgens haar. En de maat past bij wat ik interessant vind.

Ik moest wel diezelfde dag beslissen anders werden zijn oren ook gecoupeerd. Het staartje was er al af. Ik gruwde. Maar de vriendin zei:

"Lekker makkelijk toch bij zo'n grote hond?! Ander zwiept ie alles van je salontafel. Maar die oortjes zijn te schattig om te couperen. Ze hebben een zwarte rand".

Kon ik ze eerst zien?

Helemaal in België? Dat dacht ze niet.

Er viel ook niks meer te kiezen.

"Je wilt liever een reu toch?" Daar was er nog maar één van niet besproken.

Drie weken later arriveerde Buffalo. De stamboomnaam had ik niet voor het kiezen, en het werd alras heel origineel Boefie, conform zijn gedrag. Puppy cursussen waren in die tijd nog niet gebruikelijk en mijn pup ontpopte zich als een ondeugend en uitdagend speels dier.

Pas maanden later zou ik er achter komen dat een blonde bouvier volgens de Nederlandse Bouvier Club niet conform de rasstandaarden was.

De Belgische papieren vermeldden echter een indrukwekkende stamboom.